
Ny Jagtbog

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Ny Jagtbog

4

Ny Jagtbog

Ny Jagtbog

Ny Jagtbog

Af Kaj Munk

Nat.d.14.9.38[1]

DEN skulde jo ikke være kommet før den 18. December, den Dag, da Jagten holder op. Jægerne har ikke Tid til at læse inden, men trænger saa for Alvor til at høre og spørge om Jagten, naar de ikke længere kan udøve den. Nu har vi den imidlertid, og lad os saa købe den med det samme og give os selv den i Julegave. Sikke en Overraskelse, naar vi til den Tid har glemmt vort Indkøb og i Spænding aabner den hengemte Pakke fra Boghandleren. Det er altsaa Antonius Niensens "Jagtglæde", vi snakker om, kommet i Dag paa Aschehous Forlag, 188 Sider, med Tegninger af den Knag til Ernst Hansen. Han er vel nok vaks. Det er ligefrem farligt for en Forfatter at have saa fornemsom en Illustrator. Man gaar hen og glemmer at læse for at se. Kig blot paa Side 101 forneden-Flagermusen. Det er jo ingenting, og inden i det ligger alting. Hvordan gaar det for Resten, Frk. Bjergrygge, med de Flagermus, De for længe siden har lovet mig til Blodsfornyelse af Bestanden hersteds, som formenes uddød? Kommer de snart?

Antonius Nielsen har det ligesom sin Navne i den fjerne Oldtid, Eneboeren og Asketen Antonius, at de begge foretrækker Ensomheden og det landlige. Men alt imens han med Fornavnet alene brugte Tiden til at slaas med Syner af Piger i shorts, gaar han med Tillæget af Efternavn i Kamp med det ulige interessantere, der hedder Ræve og Krager og Væseler. Og saa er det saadan et rart roligt Felttog; den gamle Antonius' har været meget mere ophidsende, selv om heller ikke dette her gaar af uden Spænding. Og Harerne ruller og Fasanerne knækker sammen, og Bekkasinerne hentes ned fra det høje, saadan som det skal gaa til i en Jagtbog. Men bloddryppende er den slet ikke. Nej, dens Forfatter er en Mand, der har Tid til at lægge Mærke til Taagen og Skyerne og Skytten Orion. Og flyvende Sommer og dugget Straa og plukke plukke Blomster. Altsaa det, der hedder Danmark, og som Jægeren opdager bedre end nogen anden Landsmand. Der er ogsaa en dejlig Kone i Bogen, ellers var det jo ikke Danmark. Men hvorfor er der ingen Børn? det *har* dog en Jæger. Og hvorfor i Alverden har Hunden ikke Navn? Det kan ogsaa ske, at en Ræv træder Spor i haardtrossen Jord, og en Hare lukker Øjnene. Og Begyndelsen er vi slet ikke tilfreds med - et kedeligt Vinterbillede med, at Dyrene fodres. De vilde Dyr skal ikke fodres. Det er en Uting, der hævner sig. Lad Menneskene have Steincke til Vorherre, og Dyrene i hvert Fald beholde den rigtige! Men naar vi har mukket lidt over disse Genvordigheder, blader vi atter lykkelige i den smukke Bog. (Læse den maa vi jo ikke, før efter Jul). Se, dér rammer han, det er dejligt at være paa Jagt med en Mand, der rammer - dér skyder han to Skud rundt forbi, det er dejligt at være paa Jagt med en, der ogsaa skyder forbi. Og sikke en

- puhha! - Spænding, han formaar at hensætte os i, inden Tredækkeren, den engang saa almindelige, den nu ak saa sjældne, endelig løfter sig for den staaende Hund. Og dér er da virkelig nogle Linier, hvor det er, lykkedes ham at fange selve Skovstilheden ind mellem en Bogs Blade.

Kaj Munk